

**URZĄD
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W KATOWICACH**

40-024 Katowice, ul. Powstańców 41a
Tel./Fax (0-32) 256-46-96, Tel/Fax (0-32) 255-26-47, Tel. /Fax (0-32) 255-44-04
E-mail: katowice@uokik.gov.pl

Katowice, dn.27.06.2000r.

RKT-036-s-106/99/MF

DECYZJA Nr RKT- 22/2000

Na podstawie art. 104 K.p.a. i art. 8 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 24 lutego 1990r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz.U. z 1999r. Nr 52, poz. 547; Dz.U. z 2000r. Nr 31, poz. 381) po rozpatrzeniu sprawy wszczętej na wniosek Wspólnoty Mieszkaniowej „RAZEM” ul. Grunwaldzka 278 w Jaworznie, przeciwko Spółce Ciepłowniczo – Energetycznej Jaworzno III Sp. z o.o. Al. Tysiąclecia 7 43-603 Jaworzno, nakazuje się zaniechanie stosowania praktyki monopolistycznej polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku poprzez odmowę zastosowania opomiarowanego systemu rozliczeń za ciepło dostarczane na potrzeby ciepłej wody użytkowej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, przy jednoczesnym narzucaniu przez Spółkę w umowie sprzedaży ciepła systemu rozliczeń ryczałtowych, co w konsekwencji może powodować, iż Wspólnota będzie pokrywała należności za ciepło, którego w rzeczywistości nie otrzymała.

Uzasadnienie

Do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Katowicach wpłynął wniosek Wspólnoty Mieszkaniowej „Razem” ul. Grunwaldzka 278 w Jaworznie (zwana dalej Wspólnotą) o wszczęcie postępowania administracyjnego przeciwko Spółce Ciepłowniczo – Energetycznej Jaworzno III Sp. z o.o. (zwana dalej Spółką).

We wniosku o wszczęcie postępowania administracyjnego Wspólnota zwróciła się do Urzędu o zastosowanie od dnia 1.01.1999r. przez Spółkę rozliczenia za ciepło do podgrzania wody nie na podstawie zamówionej mocy cieplnej, lecz na podstawie wzoru zawartego w § 21 ust. 1 pkt 3 i § 29 pkt 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6 października 1998r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz.U. Nr 132, poz. 867 z późn. zm.) – zwanego dalej rozporządzeniem taryfowym – z uwzględnieniem ilości wody podgrzanej faktycznie zużytej i zapłaconej przez Wspólnotę dostawcy tej wody.

W uzasadnieniu (Karty nr 138-142) Wspólnota stwierdziła, że zgodnie z ww. przepisami opłatę za ciepło dostarczone w celu podgrzewania wody oblicza się wg podanego w tych przepisach wzoru. Z powyższego wzoru wynika, że w węźle grupowym powinien zostać zainstalowany układ pomiarowo – rozliczeniowy (odczyt w GJ), natomiast w budynkach odbiorców przepływomierze (odczyt w m³). Po 30.09.1999r. dostawca ciepła, jako dystrybutor ciepłej wody, po założeniu przepływomierzy musi rozliczać się z odbiorcą zgodnie z postanowieniami rozporządzenia taryfowego. Zdaniem Wspólnoty, w myśl tego rozporządzenia Spółka nie jest dystrybutorem ciepłej wody, lecz wyłącznie dystrybutorem ciepła. Wspólnota nie zgadza się z ryczałtowym i teoretycznym rozliczaniem ciepła na podstawie zamówionej mocy w przypadku, gdy ilość ciepłej wody mierzona w m³ i zużytej w budynku Wspólnoty jest znana przedsiębiorstwu ciepłowniczemu. Spółka pomimo nacisków ze strony Wspólnoty, odmówiła dokonania rozliczeń w oparciu o odczyt przepływomierzy.

W związku ze złożonym wnioskiem, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Katowicach wszczął postępowanie administracyjne w sprawie nakazania zaniechania przez SCE Jaworzno III Sp. z o.o. praktyki monopolistycznej polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku poprzez odmowę zastosowania opomiarowanego systemu rozliczeń za ciepło dostarczone na potrzeby ciepłej wody użytkowej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, a jednocześnie w umowie o sprzedaży ciepła Spółka narzuca system rozliczeń ryczałtowych, co w konsekwencji może powodować, iż odbiorca będzie pokrywał należności za ciepło, którego w rzeczywistości nie otrzymał, co może stanowić naruszenie art. 5 ust. 1 ustawy antymonopolowej (Karty nr 162-170).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego oraz w toku wcześniejszej korespondencji z Urzędem Spółka przesała następujące informacje (Karty nr 58-59, 178-181).

Ciepła woda użytkowa jest dostarczana do budynku przy ul. Grunwaldzkiej 278 za pomocą dwóch rurociągów. Jeden z nich (zasilający) jest wykorzystywany do dostarczania wody, a drugi (cyrkulacyjny) do zwracania wody niewykorzystanej, która jest przeznaczona do ponownego podgrzania. Na rurociągach tych zamontowane są wodomierze, nie są one jednak w stanie właściwie zmierzyć ilości ciepłej wody zużytej przez budynek, która to wielkość mogłaby być wykorzystana, jako podzielnik ilości zużytego ciepła.

Błędy w pomiarach ilości wody, zdaniem Spółki, występują w dwóch aspektach. Pierwszy występuje w związku z temperaturą wody tj. woda która do budynku wpływa ma temperaturę w granicach 45 – 55 °C, natomiast woda, która z budynku wypływa ma temperaturę w granicach 30 – 40 °C. W związku z faktem, iż objętość wody rośnie wraz z temperaturą, to zużycie wody wyznaczone na podstawie różnicy we wskazaniach wodomierzy zabudowanych na rurociągu zasilającym oraz cyrkulacyjnym jest fałszywe. Drugim aspektem jest kwestia dopuszczalnych błędów granicznych. Zgodnie z zarządzeniem nr 102 Prezesa Głównego Urzędu Miar z 28.08.1995r. w sprawie wprowadzenia przepisów metrologicznych o licznikach wody, dopuszczalny graniczny błąd wskazań wodomierza ciepłej wody podczas użytkowania nie może wynosić więcej niż 6 lub 10 %.(w zależności od zakresu obciążeń pomiarowych). Niniejsze błędy traktowane są jako dopuszczalne przy stosowaniu w rozliczeniach. Wyżej określony sposób zamontowania 2 wodomierzy powoduje sumowanie się ich błędów, co w efekcie może spowodować błąd pomiaru przez cały układ na poziomie 12 lub 20 %. Taki błąd zdaniem Spółki, przy rozliczeniu jest niedopuszczalny, a stosowanie tego systemu rozliczeń z odbiorcami powodowałoby, że postępowałyby one niezgodnie z prawem.

Ponadto Spółka poinformowała, że zobowiązana jest do rozliczania się ze swoimi odbiorcami na podstawie przyrządów pomiarowych, które zostały zalegalizowane przez Główny Urząd Miar, jako instytucję nadrzędną. Decyzja o tym, czy przedstawiony przez Spółkę układ pomiarowy jest właściwy i zgodny z przepisami pozostaje w gestii Głównego Urzędu Miar. Dlatego też wykładnię dokonaną przez ww. Urząd, stwierdzającą, że taki sposób rozliczenia jest niewłaściwy, Spółka uważa za obowiązujące przepisy.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Urząd ustalił następujący stan faktyczny.

Budynek Wspólnoty Mieszkaniowej „Razem” przy ul. Grunwaldzkiej 278 zaopatrywany jest w ciepłą wodę użytkową za pośrednictwem grupowego węzła cieplnego. Za pośrednictwem tego węzła zaopatrywane są również budynki przy ul. Grunwaldzkiej 276a i Szczakowskiej 4 administrowane przez Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe „ADM – tor” Sp. z o.o. Instalacja odbiorcza pomiędzy grupowym węzłem cieplnym, a budynkami z niego zasilanymi wynosi 150 metrów oraz stanowi własność i jest eksploatowana przez Spółkę.

Rozliczenia za ciepło pobrane dla potrzeb ciepłej wody prowadzone są w oparciu o licznik ciepła zabudowany w stacji wymienników ciepła (grupowy węzeł cieplny), którego wskazania służą do wyznaczania ilości ciepła dla potrzeb podgrzania c.w.u. zużywanej przez wszystkie budynki zasilane z tej stacji. Ilość ciepła zużyta przez poszczególne budynki jest następnie określana na podstawie zamówionej przez administratorów poszczególnych budynków mocy cieplnej dla potrzeb c.w.u. w ilości proporcjonalnej do wysokości tej mocy. Urządzenie pomiarowe służące do ustalenia ilości dostarczonego ciepła na potrzeby c.w.u. zostało zamontowane przez Spółkę w grupowym węźle cieplnym. W budynkach zaopatrywanych za pośrednictwem ww. węzła zabudowane są wodomierze. Wspólnota w budynku przy ul. Grunwaldzkiej 278 w maju 1999r. zabudowała 2 wodomierze: wodomierz nr 2908437 (śrubunkowy) ciepłej wody na cyrkulacji c.w. Ø32 oraz wodomierz nr 9060696 (kołnierzowy) c.w. na zasilaniu Ø50 (Karty nr 117-122). W budynkach administrowanych przez PU-H „ADM –tor” Sp. z o.o. również zabudowane są wodomierze stanowiące własność Spółki.

Wspólnota kilkakrotnie zwracała się do Spółki o zmianę zasad rozliczeń za ciepło dostarczane w celu podgrzewania wody wodociągowej w taki sposób, aby urządzenia pomiarowe zabudowane w budynkach odbiorców służyły do podziału ogólnej ilości ciepła zmierzonej w węźle cieplnym (odczyt w GJ) na poszczególnych odbiorców (pisma z dnia 08.09.1999r., 10.09.1999r., protokół z 6.12.1999r. - Karty nr 22, 23 i 43). Dostawca konsekwentnie odmówił zadośćuczynienia wnioskowi Wspólnoty, powołując się w tym zakresie na pismo Głównego Urzędu Miar i na standardy wypracowane wraz z MPWiK w Jaworznie (pisma z dnia 18.10.1999r., 08.11.1999r., 18.11.1999r. - Karty nr 37, 39 i 40).

Pismem z dnia 20.09.1999r. Spółka przesłała Wspólnocie 2 egzemplarze nowej umowy sprzedaży ciepła z prośbą o jej uzupełnienie, podpisanie i zwrot 1 egzemplarza w terminie do 15.10.1999r. W przypadku nie podpisania nowej umowy, pismo to winno być traktowane, jako wypowiedzenie dotychczas obowiązującej umowy na dostawę energii cieplnej.

Wspólnota pismami z dnia 6.10.1999r., 15.10.1999r. i 02.11.1999r. (Karty nr 31, 34 i 36) zakwestionowała niektóre z postanowień przesłanego jej do podpisu projektu umowy sprzedaży ciepła w zakresie sposobu rozliczeń za dostarczone ciepło na potrzeby c.w.u. W dniu 6.12.1999r. sporządzony został protokół ze spotkania pomiędzy zarządem Wspólnoty i przedstawicielami Spółki w którym strony podtrzymały swoje stanowiska w spornej kwestii, a następnie Wspólnota podpisała umowę sprzedaży ciepła (S/942).

Rozliczenie ilości zużytego ciepła przez Wspólnotę następuje w oparciu o § 7 umowy (Karty nr 44-45). W paragrafie tym w poszczególnych podpunktach od 1.1 do 1.5 wskazano 5 różnych możliwości ustalania ilości zużytego ciepła przez poszczególnych odbiorców. Pismem z dnia 08.10.1999r. Spółka odpowiadając na wątpliwości zgłoszone przez Wspólnotę poinformowała, że ustalenie ilości zużytego ciepła na potrzeby ciepłej wody użytkowej będzie następowało zgodnie z postanowieniami § 7.1.5 umowy.

§ 7.1.5 wskazuje, że rozliczenie ilości ciepła między stronami dokonywane jest dla obiektów zasilanych z grupowego węzła cieplnego, nie posiadających lub posiadających niesprawne układy pomiarowo rozliczeniowe, na podstawie wskazań liczników ciepła zabudowanych w grupowym węźle cieplnym (pomniejszych o sumaryczne wskazania, zabudowanych w innych obiektach zasilanych z tego węzła układów pomiarowo-rozliczeniowych) proporcjonalnie do ciepła wyliczonego teoretycznie w oparciu o zamówioną moc cieplną.

Spółka dokonuje podziału płatności na poszczególnych odbiorców (budynki przy ul. Grunwaldzkiej 276a, 278 i Szczakowskiej 4) za ciepło dostarczane na potrzeby c.w.u. w oparciu o powyższą regulację.

W niniejszym postępowaniu istotne znaczenie ma również fakt, że rozliczenia za zimną wodę do podgrzania następują pomiędzy odbiorcami, a MPWiK Sp. z o.o. w Jaworznie. Spółka odmówiła dokonania rozliczeń za zimną wodę uzasadniając to tym, że nie jest dostawcą wody

tylko dostawcą ciepła. Przyjęty w opisanej wyżej umowie sposób rozliczeń za dostawę ciepła bezpośrednio skutkuje dla dokonywania rozliczeń za zimną wodę do podgrzania. Ilość zimnej wody dostarczonej do grupowego węzła cieplnego ustalana jest w oparciu o wskazania wodomierza głównego zabudowanego na wejściu do tego węzła. Następnie ta ogólna ilość (całość) wody dzielona jest na poszczególnych odbiorców (Wspólnota, wspólnoty administrowane przez PU-H „ADM-tor” Sp. z o.o.) w oparciu o kryterium wysokości zamówionej mocy cieplnej przez poszczególnych odbiorców na potrzeby c.w.u.

Jak ustalił to Urząd w toku postępowania, MPWiK stosuje to kryterium podziału, wyłącznie ze względu na fakt, że jego obowiązki jako dostawcy kończą się na wodomierzu głównym, a w budynkach mieszkańców nie ma zabudowanych wodomierzy, które byłyby akceptowane zarówno przez wszystkich odbiorców, jak i dostawcę ciepła. Dostawca wody nie ma obowiązku zabudowania wodomierzy w ww. budynkach, nie jest również władny do zobowiązania odbiorców w tym zakresie. Nadmienić można, że w sierpniu 1999r. rozliczenia za dostawę zimnej wody do podgrzania odbywały się min. w oparciu o wodomierze zabudowane w budynkach odbiorców, jednakże z takim sposobem rozliczeń nie zgodził się administrator budynków przy ul. Grunwaldzkiej 276a i Szczakowskiej 4, który nota bene nie jest właścicielem zamontowanych w tych budynkach wodomierzy – ich właścicielem jest Spółka.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Urząd zważył co następuje.

Art. 5 ust. 1 uznaje za praktykę monopolistyczną nadużywanie przez przedsiębiorcę pozycji dominującej na rynku, a w szczególności zachowania opisane w pkt 1 –8 tego przepisu. Katalog praktyk z art. 5 ust. 1 ma charakter otwarty, gdyż za praktykę uznawane są w szczególności zachowania opisane w tym przepisie.

Z uwagi na otwarty katalog praktyk monopolistycznych z art. 5 ust. 1 nie ma formalnych przeszkód, aby został on rozszerzony o działania przedsiębiorcy noszące znamiona bezprawnego zachowania ograniczającego konkurencję lub eksploatujące pozycję zajmowaną na rynku kosztem konkurentów i konsumentów, w toku praktyki organów właściwych w sprawach o przeciwdziałanie praktykom monopolistycznym.

Podstawowym warunkiem dla zaistnienia praktyki określonej w art. 5 ust. 1 ustawy jest, aby przedsiębiorca ją stosujący zajmował pozycję dominującą na rynku. Dostawca ciepła jest monopolistą naturalnym na rynku dostaw ciepła w Gminie Jaworzno, co uzasadnione jest sieciowym charakterem urządzeń służących do dostawy tego medium. Wspólnota nie ma możliwości zawarcia umowy na dostawę ciepła z innym podmiotem i jest zmuszona korzystać z dostaw realizowanych przez Spółkę.

W niniejszym postępowaniu praktyka monopolistyczna Spółki polega na tym, że odmawia ona zastosowania opomiarowanego systemu rozliczeń za ciepło dostarczane na potrzeby ciepłej wody użytkowej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, a jednocześnie w umowie sprzedaży ciepła narzuca system rozliczeń ryczałtowych, co w konsekwencji może powodować, że odbiorca będzie pokrywał należności za ciepło, którego w rzeczywistości nie otrzymał.

§ 53 ust. 1 rozporządzenia taryfowego stwierdza, że w sytuacji braku układów pomiarowo – rozliczeniowych niezbędnych do stosowania opomiarowanego systemu rozliczeń, dopuszcza się stosowanie rozliczeń w systemie ryczałtowym z odbiorcami, do czasu zainstalowania przez przedsiębiorstwo energetyczne, prowadzące działalność gospodarczą w zakresie przesyłu i dystrybucji ciepła, niezbędnych układów pomiarowo – rozliczeniowych.

Ust. 5 ww. przepisu zobowiązuje podmioty stosujące ryczałtowy system rozliczeń do zastosowania opomiarowanego systemu rozliczeń, po zainstalowaniu niezbędnego układu pomiarowo – rozliczeniowego oraz wprowadzenia niezbędnych zmian w umowie sprzedaży ciepła. System rozliczeń ryczałtowych mógł być stosowany nie dłużej niż do 30.09.1999r.

§ 29 rozporządzenia taryfowego przewiduje, że w przypadku grupowego węzła cieplnego z którym połączone są instalacje odbiorcze należące do więcej niż jednego odbiorcy, opłatę za ciepło dostarczone w celu podgrzewania wody wodociągowej pobierane od poszczególnych odbiorców oblicza się wg wzoru:

$$O_{cwo} = Q_{wgcw} * C_{cs} * G_{cwo} : G_{scwo}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

O_{cwo} – opłatę za ciepło dostarczone w celu podgrzewania wody wodociągowej, obliczoną dla danego odbiorcy,

Q_{wgcw} – ilość ciepła dostarczoną do węzła grupowego w celu podgrzewania wody wodociągowej, określoną na podstawie odczytów wskazań układu pomiarowo – rozliczeniowego, zainstalowanego w węźle cieplnym (w GJ lub w MWh),

C_{cs} - cenę ciepła dostarczonego do węzła grupowego (w zł/GJ lub w zł/MWh),

G_{cwo} – ilość ciepłej wody zużytej w obiektach eksploatowanych przez odbiorcę, określoną na podstawie odczytów wskazań przepływomierzy zainstalowanych w tych obiektach (w m³),

G_{scwo} – ilość ciepłej wody zużytej we wszystkich obiektach zasilanych z węzła grupowego, określoną na podstawie odczytów wskazań przepływomierzy zainstalowanych w tych obiektach (w m³).

Z powyższego przepisu wynika, że każde przedsiębiorstwo energetyczne zobowiązane zostało na mocy przepisów powszechnie obowiązujących do zastosowania opomiarowanego systemu rozliczeń za ciepło dostarczone w celu podgrzewania wody wodociągowej. Prawodawca określił również, jak ten system rozliczeń powinien wyglądać tzn. w grupowym węźle cieplnym powinien zostać zamontowany układ pomiarowo – rozliczeniowy mierzący ilość ciepła (w GJ lub MWh), natomiast w budynkach poszczególnych odbiorców powinny zostać zainstalowane przepływomierze – mierzące ilość zużytej ciepłej wody przez budynek w m³.

Zdaniem Urzędu powyższe przepisy wskazują na pewne minimum obowiązków Spółki w zakresie dotyczącym stosowania rozliczeń z odbiorcami zasilanymi z grupowego węzła cieplnego tj. zastosowanie opomiarowanego systemu rozliczeń zgodnie z zasadami wyrażonymi w § 29 rozporządzenia taryfowego. Przepis ten nie stoi na przeszkodzie, aby Spółka i odbiorca porozumieli się co do zastosowania innego systemu rozliczeń za dostawę ciepła, jednakże ten system powinien po pierwsze być uzgodniony przez strony zgodnie z zasadą swobody umów, a po wtóre nie może być on mniej korzystny dla odbiorcy niż zasady wyrażone w § 29. Przykładowo można tu wskazać na sytuację w której rozliczenia dokonywane byłyby przez Spółkę bezpośrednio z poszczególnymi mieszkańcami budynków.

Dostawca ciepła konsekwentnie odmawiał wyrażenia zgody na zastosowanie opomiarowanego systemu rozliczeń zgodnie z zasadami wyrażonymi w § 29 rozporządzenia taryfowego (Karty nr 37, 39 i 40), powołując się na standardy wypracowane w Jaworznie oraz na stanowisko Głównego Urzędu Miar.

Należy zauważyć, że przesłana przez Dostawcę kserokopia pisma Głównego Urzędu Miar z dnia 21.12.1998r.(Karta nr 66) nie może zostać uznana za dowód w sprawie ponieważ pismo to kierowane było do innego podmiotu i dotyczyło (nawet nie opisanego w tym piśmie) innego stanu faktycznego. Stąd też twierdzenia Dostawcy o tym, że stosując opomiarowany system rozliczeń określony w § 29 rozporządzenia taryfowego naruszałby obowiązujące przepisy prawa nie znajduje racji bytu, gdyż prawem jest nie pismo Głównego Urzędu Miar, a przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki.

Należy w tym miejscu zauważyć, że zgodnie z rozporządzeniem taryfowym urządzeniem pomiarowo – rozliczeniowym jest licznik ciepła zamontowany w grupowym węźle cieplnym (odczyt w GJ lub MWh), natomiast przepływomierze zamontowane w budynkach mają charakter pomocniczy i służą do podziału ogólnej ilości ciepła zużytej przez wszystkich odbiorców zasilanych z grupowego węzła cieplnego na poszczególnych odbiorców. Tak więc porównując system rozliczeń z § 29 rozporządzenia, jak i ten który aktualnie jest stosowany przez Spółkę należy dojść do wniosku, że Spółka w obydwu przypadkach otrzyma taką samą kwotę za dostarczone ciepło zgodnie ze wskazaniem licznika ciepła zabudowanego w węźle cieplnym. W ww. przypadkach mogą jednak różnić się proporcje w jakich każdy z odbiorców będzie partycypował w kosztach zużytego ciepła. Wysokość zamówionej przez poszczególnych odbiorców zasilanych z grupowego węzła cieplnego mocy cieplnej nie zawsze musi odpowiadać zużyciu ciepłej wody przez mieszkańców poszczególnych budynków. Ponadto nie można wykluczyć sytuacji, że zamówiona moc cieplna przez odbiorcę (prawo do ustalenia jej wysokości leży po stronie odbiorcy) będzie ustalona prawidłowo. W sytuacji zaniżenia wysokości tej mocy przez jednego z odbiorców, skutkowało to będzie nieproporcjonalnym udziałem wszystkich odbiorców w kosztach dostarczonego ciepła na potrzeby c.w.u. Inaczej mówiąc, pozostali odbiorcy będą finansowali w części odbiorcę który zaniżył wysokość zamówionej przez siebie mocy cieplnej.

Prawodawca w § 28 wskazał rodzaje opłat, które ma prawo pobierać przedsiębiorstwo ciepłownicze. Wśród nich znalazły się min. roczna opłata stała za zamówioną moc cieplną stanowiąca iloczyn mocy cieplnej zamówionej przez odbiorcę i ceny za zamówioną moc cieplną oraz opłata za usługi przesyłowe stanowiąca iloczyn mocy cieplnej zamówionej przez odbiorcę w roku obrotowym i stawki za opłaty przesyłowe dla danej grupy odbiorców. Tak więc parametr w postaci zamówionej mocy cieplnej, w myśl rozporządzenia wywołuje skutek dla odbiorcy w postaci opłaty stałej za zamówioną moc i opłaty za usługi przesyłowe. Nie powinien on mieć jednak wpływu na wysokość opłaty za dostarczone ciepło do odbiorcy, gdyż przepisy wyraźnie w § 29 pkt 3 określają, jak ta opłata powinna być kształtowana.

Odnosnie argumentu Spółki o tym, że stosując system rozliczeń określony w rozporządzeniu taryfowym naruszałaby prawo, gdyż sumując odczyty wodomierzy granica błędu w odczytach byłaby większa niż dopuszczają to obowiązujące normy można wskazać na postanowienia rozporządzenia taryfowego określającego zasady rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach. W § 41 ust. 3 lit. a i b prawodawca zawarł podobną regulację, jak w § 29, która dotyczy jednak rozliczeń administratora budynku z poszczególnymi mieszkańcami tego budynku. W ww. przypadku całkowitą ilość ciepłej wody zużytej przez mieszkańców budynku, dzieli się na nich proporcjonalnie do ilości zużytej wody przez poszczególnych mieszkańców – odczyt wskazań przepływomierzy zainstalowanych na odgałęzieniach instalacji c.w.u. do poszczególnych lokali lub odczyt wskazań przepływomierzy zainstalowanych w punktach poboru c.w.u. w poszczególnych lokalach. Tak więc, w tej sytuacji dokonuje się odczytu wskazań kilkudziesięciu lub nawet kilkuset wodomierzy – prawodawca przewidział taką możliwość pomimo ryzyka występowania błędów, uważając to za rozwiązanie bardziej sprawiedliwe niż rozliczenia ryczałtowe (ilość osób zameldowanych w danym lokalu).

Porównując ww. przypadek z sytuacją objętą stanem faktycznym niniejszej sprawy należy dojść do wniosku, że mankamenty związane z odczytem 6 wodomierzy (ryzyko nieprawidłowych wskazań) są dużo mniejsze niż ryzyko obciążenia Wspólnoty za ciepło którego w rzeczywistości nie otrzymała przy zastosowaniu jako podzielnika kosztów wysokości zamówionej mocy cieplnej.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest kwestia, czy wodomierze zabudowane w budynku Wspólnoty i w pozostałych budynkach zasilanych z grupowego

węzła cieplnego odpowiadają wszystkim wymogom formalnym pozwalającym na uznanie ich za prawidłowe urządzenia pomiarowe. Jak wcześniej to wskazano zgodnie z § 53 ust. 1 rozporządzenia taryfowego Spółka została zobowiązana we własnym zakresie do zainstalowania niezbędnych układów pomiarowo – rozliczeniowych. W sytuacji kwestionowania prawidłowości działania zamontowanych w budynkach odbiorców wodomierzy, nic nie stało i nadal nie stoi na przeszkodzie, aby Spółka zainstalowała takie wodomierze, które uzna za właściwe i w oparciu o ich odczyt będzie dokonywała rozliczeń.

W związku z powyższym należy uznać, że zachowanie Spółki polegające na odmowie zastosowania w rozliczeniach ze Wspólnotą rozliczeń za ciepło dostarczane na potrzeby ciepłej wody użytkowej zgodnie z zasadami wyrażonymi w rozporządzeniu taryfowym, stanowi przejaw nadużywania przez Spółkę zajmowanej przez siebie pozycji dominującej na rynku, a Wspólnotę naraża na obowiązek płacenia za ciepło, którego w rzeczywistości nie otrzymała.

W związku z powyższym należało orzec jak w sentencji.

Od niniejszej decyzji stronom służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego za pośrednictwem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Katowicach w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral